

[Indenrigsministeren.]

regner med i løbet af april måned — således at vi kan satse på, at det kan gå i gang 1. oktober. Da kan de første ansatte forhåbentlig tiltræde. Dette institut skulle, efterhånden som det kommer i gang med sit arbejde, kunne give os en væsentlig rådgivning, håber vi da.

Der er fremsat en række bemærkninger om sygehusbyggeriet, det storsygehusbyggeri, som foregår i øjeblikket. Der foregår meget sygehusbyggeri i øjeblikket, det er rigtigt, men det er således, at disse byggerier ikke er besluttet eller godkendt efter 1970. Det er alt sammen beslutninger, der ligger forud for den tid. Siden vi har fået den nye sygehuslov, der bestemmer, at der skal en planlægning til, før der kan gives tilladelse til yderligere byggeri, er der ikke givet tilladelse til større byggeforetagender, men der ligger stadig væk et par stykker, måske tre, som på et eller andet tidspunkt skal gennemføres netop i de områder, hvor befolkningstilvæksten er størst. Man må jo erkende, at man dér vil blive nødt til at supplere faciliteterne, alt efter hvor hurtigt befolkningstilvæksten sker.

Med hensyn til bygningsfaciliteterne i det øvrige land må jeg sige, at den omstændighed, at vi i sygehusloven pålægger amterne at planlægge deres sygehusfaciliteter således, at der opereres med et hovedsygehus, hvor de sjældnere specialer samles, vil betyde, at det uomtvistelig vil blive nødvendigt at skaffe flere senge ved hovedsygehuset med det resultat, at der kan være senge på de andre sygehuse i amtet, der ikke er umiddelbart brug for, medmindre man optager nye aktiviteter f. eks. på det langtidsmedicinske område, hvorved man kan begrænse behovet for plejehjem i betydelig grad.

Med hensyn til det, der er sagt om uddannelsen af de yngre læger og mulighederne for at få dem ud i praksis, er det rigtigt, at det ved lovændringen sidst i 1960'erne blev således, at de, før de kan få autorisation som praktiserende læge, skal have opholdt sig og arbejdet — og arbejdet — 2 år på et hospital. Vi er i den situation, at der ingen større tilgang har været af praktiserende læger til praksissektoren igennem en årrække, mens vi nu pludselig står i den situation, at vi har

fået så mange flere kandidater ud, at de ikke kan beskæftiges på sygehusene. Det har nemlig været sådan, at indtil for nylig har der også været en betydelig mangel på yngre læger på sygehusområdet. Det er dækket nu, og der er et stort overskud at sende ud i praksissektoren.

Uddannelsesårene, de 2 år, søger man i amterne at løse ved en organiseret rotationsordning, hvor de forskellige får ophold i de forskellige afdelinger i det aftalte antal måneder, således at de i en 24 eller 30 måneders periode kan overstå den krævede uddannelse. Kapaciteten på det område er nogenlunde udnyttet, og hvis man skal have flere igennem, bliver der altså nogle måske, der i højere grad opholder sig på sygehusene end arbejder dér, og da det er meningen med ordningen, at det skal være en praktisk uddannelse, der giver en vis rutine, vil en voldsom vækst i antallet af yngre læger, altså i form af nynormerede stillinger, give til resultat, at uddannelsen bliver mindre god. Det har man også fra Foreningen af Yngre Læger tidligere givet udtryk for over for mig at man var enig i.

Det antal læger, der kan passere sygehusvæsenet uddannelsesmæssigt i øjeblikket, må efter min opfattelse være tilstrækkeligt til en normal dækning i praksissektoren, men det er ikke tilstrækkeligt til at tage den pukke, der i øjeblikket er af yngre læger, og det er heller ikke tilstrækkeligt til måske i de første åringer at løse behovet i praksissektoren, fordi jeg er bekendt med, at gennemsnitsalderen for de praktiserende læger er meget høj og der derfor vil blive en betydelig afgang i de nærmest kommende år. Men vi må måske overveje, om vi kan finde en anden løsning på dette uddannelsesspørgsmål. Foreløbig er det ikke lykkedes at blive enig om noget i hvert fald. Det er drøftet med forskellige, hvad man kunne foreslå, men det vil vi måske på et eller andet tidspunkt komme tilbage til.

Må jeg så sige til sidst om spørgsmålet om en kommission til at forberede arbejdet med en planlægning, at det er en tanke, som jeg har skitseret, fordi der naturligvis vil være behov for en række vurderinger og en masse overvejelser, før vi kan få en plan som den, man ønsker, op at stå. Men hvis man fra udvalgets side finder, at regeringen selv må